

Սիրտդ տէ՛ղն չի վերցնիր, մալըդ խորզը:
 Ուր տեղ հարմիր, անտեղ հարմուր:
 Հաց ու պանիր, կնի ու բանիր:
 Ինչ որ բործն ան կու գալ զգալը:
 Մտորանն տուջ վաղվան փուջը:
 Լսողին մէկ բաւ է, շլուղին հազարն ալ խեղ ջունի:
 Էնչ ինչ կիտէ քի տուչ ինչ է:
 Մէկ գէշը օխտը մահալայի զարար ունի:
 Տէւը զեղ գտնելու ըլլալ, երն կօխը քալ կու:
 Խեղը խրատն ինչ ընէ, սեւը սապուն ինչ ընէ:
 Առտուին էրէսը թուցիկու ըլլաւ, թաթկէ չի կ'ընէ:
 Ամէն օր տէրտէր փախալով շուտոր:
 Գողը գողէն գողացաւ, Աստուած վերէն զարմացաւ:
 Քրիփուրը մահացու մեղք է. քայք քրքենս պատարագի
 տեղ կ'անցի:

Ուղողին մէկ երեսը սեւ, շտուղղին երկու երեսը:
 Սեւը սովոր կ'ուտէ, թանջ մուրը:
 Մարը տես, առէկեղ առ:
 Եանը հաշիւով սեղողներն չի պղծուիր:
 Կանուխ ելլող զարին կալ չի համար:
 Որու սուրը բսն, խաղը ծոցէն կը հանէ:
 Ածան պէտքէն մտորէն անուշ է:
 Համիրն քերածը քամին կը տանի:
 Աղէկ կինը գին չունի:
 Խոշոր աւշը լուս չունի, հաստը թեւը ուժ չունի:
 Երտակ խօսքը շշուշ կ'ըսեն:
 Հիմ' ուզիմ' մնալ զգէ:
 Հուրին շատ վազելը կտրելու նշան է:
 Հուրը իր քալած ծամբան կ'ընթայ:
 Պայց ամանը չունի ալ լզէ կու, կատուն ալ:
 Գէշ դրացիք մարդու մալի տէր կ'ընէ:
 Կաջմը իր կոթը չի տաշնը:
 Լէպ բսաւ, չէպէտե՛ղ շքսաւ:
 Էտօնի համար գիշերն ալ մէկ է ցորենն ալ:
 Երտակ մարդը տեղ չունի:
 Ամէն սեւ հազող տէրտէր չէ:
 Ուկին ազտիկ է. քայք գնը մեծ:
 Գողունը գանահաթ մ'է, սորվէ քայք մ'ընէ:
 Ամէն կտր խծոր չէ:
 Թաթաւ օրը հաւերուն շուր տուող շատ կ'ըլլայ:

Հասարեց
 ՆԵՄՆ Գ. ԽՏԵՆԱՆ

ԲԱՆԱՍԵԳԴԱԿԱՆ



ԳՐԵՆՆՈՒՆԸ ՀՈՐԷ

Հատի՛ կոս գաւ, հոյ՛դ՝ դոս գովի՛կ ...
 Դաշտ կորեցի, չի՛մ ու ծովի՛կ,
 Ելա՛մ թանտե՛հ՝ էիր կապտած,
 Դ. Անդրո Մասիսն ու Արագած:
 Ժողկանց թաժակ չօղափնոյ՛մ
 Բաշխեն մոր կեանք մեծ ափե՛րոյմ,
 Մեղո՛ւ մերձեանս մեր դաշտերուն
 Քերէն մեզի գոտարթ՝ գալուսն:
 Հայրածնից սաստիկ մ՛մտ
 Որ մեր երկիր գնի թունը,
 Հիւսն ու սառնիք դոս՝ մերձեցի.
 Հրաւեր կոս տաւ մշակին ծիր:
 Սերմեր թռչի՛մ օրագրեց
 Մտնէ՛ ի հող խոնաւ ու թաց,
 Կ'ըմբոստանան շարամբը,
 Լեռ կը թռչի՛ն եւ ի ծառի՛կ:

Խոնաւութիւն դոսն կը ծծու ...
 Հեղքէ թունած մեղսկիկներ վէս
 Բռնի տանիս ի մէջ փոսի՛մ,
 Ուր թառաղար յօնքան հոսի՛մ:
 Կոս գալ աւախ, թուսնի՛ն խոյնը,
 Դեմք մշակիմ աշխատսեր,
 Թեղան գոտարթ, յիարէրան
 Օրինէ զաքն ի շախխոնան:

Գ. Գ. Մ.

ՆԵՐՅԻՆԵՐԵՐ ՕՐ

Ուր է շքնդ օր գնդիցիկ ...
 Ուր է գացնր պայծառ իմ յոյս ...
 Մեռ թոռիս անկնդ պատեր իրկի՛նք,
 Արեւ տեսնել չիք այսօր յոյս:
 Գալուսն գոտարթ է իմ կեանք,
 Զոր պարգեւնք իմ Անյայի:
 Զոր պայծառ՝ անկնդ թոռնի՛նք,
 Աճիւն, յոյնիս եւ իսմազարի:
 Եղ, ո՛ւ արեւ, ցոյց իմ չի դէմք,
 Սփռէ պայծառ շողեղ յերկիր:
 Պարզի՛ թոռնի՛նք, ստանա՛ մոր յոյս
 Երկիր եւ մայր թշուառսիր:
 Երբ յատկ օր՝ վրայ պաշտնիւն
 Պիտի ծծի՛մ, նրբ օղ մաքրու ...
 Աղէ դաշիկ անկնդիս անկն:
 Դաշիկ, դաշուս թոռնի՛նք տխուր:
 Լիւ՛կ յոյնիս, դոս աշխատ.
 Հերոք է ինչ ոչ մեզ տուիր ...
 Օճ թող փայլի հարկունէ:
 Արեւն շողեղ եւ շուսանփիւն:

Գ. Գ. Մ.

ՎԵՐԵՐԻՐԻԹԻՆ

(Palindrome.)

Անունն անդնդոց կը ծրփայ կընդանկ
 Ժեր մի ծնականք գարեթի կ վեր.
 Սննդք եւ մասու միջոտմ՝ այս տընակը
 Մերթ է տընալն, եւ մերթ տընաւոր: —
 Աչքն ի ծով կապոյտ, թիւունք ժայռին՝
 Խորի հայտնի հեղկայ մ'իւր չին փանդ.
 Դիցունայ մ'ալ ծնոցն անգիծ այն քարն
 Դրոշմը է անցնալ գարոց բախտն ու քաղքը:
 ԳՆԴ--ՎՆԳ

ՆԵՐԵՆՆՈՒԹԻՐԻ

(Anagramme.)

Անթեւ, անտն եւ անշուն՛
 Թուի ցաւնք ու ծովը.
 Աչքը մարդկան անմոռնը
 Դիտն պիտակ իր ծակտիկ.
 Մէկուն գու՛ճ խիստ ցանք,
 Միւսին կուտայ անտեղ: —
 Զարոց խըրատ էր գանի,
 Եւ էր խըթան ծուլ մանկան.
 Թագաւորազն իշխանի
 Մոնը ընկեր մի մական.
 Յետոյ նսեմ արցալից
 Գաւուն եղաւ փառակից:

ԳՈՂՈՒ--ԳՈՂՈՂ

